Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 5. *Den 1. Decbr. 1870.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Halvaars-Conferencen i Saltsøstaden.

(Fra „Deseret News.")

Den 40de Halvaars-Conference afholdtes i Saltsøstaden den 6te, 7de, 8de og 9de October i det nye Tabernakel og var som sædvanlig besøgt af en uhyre Menneskemasse fra Land og By.

Paa Forhøiningen saaes det øverste Præsidentskab, alle de Tolv og en Mængde af de øvrige Grader i Præstedømmet.

Præsident B. Young

aabnede Forsamlingen ved at byde de Hellige velkommen. Hans Bemærkninger vare praktiske og forstaaelige, og viste, at den sande Gudsfrygt bestaaer i at opfylde vore Pligter i hvilkensomhelst Stilling vi ere satte. Paalagde de Hellige at give nøie Agt paa de Instruktioner, som vilde blive givne i denne Conference og derpaa efterleve dem i det daglige Liv.

Ældste Orson Hyde.

Herren er fuldkommen istand til at tage Vare paa sit Folk. Jeg veed, at det Værk, vi arbeide for, er sandt, og Verdens Modstand kan aldrig udslette dette Vidnesbyrd af de trofaste Helliges Hjerter. Jeg veed, at Joseph Smith var en sand Guds Prophet, og at han med Troskab lagde Grunden til det Sidste-Dages store Værk. Jeg veed tillige, at Præs. Brigham Young er hans retmæssige Efterfølger, og at de Hellige under hans Styrelse have blomstret og trivedes. Der kan gives Nogle, der knurre, fordi han ikke giver Aabenbaringer med et: saa siger Herren, men den, der ikke kan erkjende Guds Røst og den Hellig-Aands Inspiration i alle hans Tjener Brighams Forholdsregler, han maa i Sandhed være blind. Han talte derpaa om den Almægtiges Hensigter og paaviste, at Saliggjørelsens store Plan ikke blot vedrører de Levende, men ogsaa alle de Afdøde, som ikke have havt Leilighed til at høre eller annamme Evangeliet, medens de vare i Kjødet. Herrens Tjeneres Arbeide ophører ikke her, men fort-

sættes efter en endnu større Maalestok hiinsides Graven. Han sluttede sin Tale med et kraftigt Vidnesbyrd om de Helliges endelige Seir og deres Fjenders Nederlag.

Præs. George A. Smith.

De Hellige bør berede deres Sind til at modtage Belærelse under denne Conference, paadet at vor himmelske Faders Aand maa blive udgydt over os. Zionsveien har altid været meget knudret, men et gammelt Ord siger: Jo større Kamp, jo større Seir. Nogle Mennesker søge at staae paa fortrolig Fød baade med de Retfærdige og Uretfærdige, men deres Lod er Mørke og Vantro, ifølge alle Fortidens Erfaringer. Jeg har i de sidste Aar offret noget af min Tid til at udforske deres Liv og Vandel, som have forladt denne Kirke, og Aarsagen til deres Fald har i de allerfleste Tilfælde været Krænkelse af Retskaffenhedens Princip. Det er meget godt at prædike om Omvendelse til de Hellige i vore Conferencer og formane dem til at forsage deres Daarskaber og Svagheder. Propheten Joseph blev ikke dræbt før han havde lagt Grundvolden til denne Kirke; efter hans Bortgang til andre Sphærer lod Gud sin Inspiration vorde Br. Brigham tildeel. Jeg anseer det som et stort Mirakel, at Gud opreiste en Mand, som med saa forbausende Held har ført de Hellige trygt gjennem alle Vanskeligheder indtil denne Dag. Vær trofaste, mine Brødre, at I maae erholde de Retfærdiges Løn.

Om Eftermiddagen fremstod

Præs. Brigham Young,

som anmodede Dørvogterne om at reservere nogle af de forreste Bænke for de Fremmede, der maatte ønske at bivaane vor Conference. Ønskede, at Brødrene, der skulde tale under vor Sammenkomst, vilde omhandle Enighed i Handling, Nødvendigheden af at bekæmpe sine Traditioner, Børneopdragelse og lignende Emner, hvilke han meente vilde være gavnlige for de Hellige at høre. Ligeledes Nødvendigheden af at paaskynde Tempelarbeidet. De, der ikke ønskede at prædike over disse Texter, stod det imidlertid frit for at prædike over andre Ting. De Ældste skulde aldrig prøve paa at tale om Gjenstande, de ikke fuldkommen forstod. I et meget oplivende og lærerigt Foredrag viste han, at medmindre de Hellige vare inspirerede af Guds Aand, var det umuligt for dem at tjene ham antageligen.

Ældste George Q. Cannon.

Den Tid, hvori vi leve, er en af de vigtigste Perioder siden Verdens Tilblivelse, om ikke den allervigtigste. Det er netop den Tid, i hvilken den Almægtige vil fuldkomme alle sine Planer, hvorom Propheterne fordum talede og glædede sig til. Man kan ikke arbeide nok for at fremme Enighed og Sammenhold iblandt os. Uden Enighed i timelige Anliggender er vor Talen forgjæves. Evangeliet bringer Frelse til Menneskene i enhver Livsstilling; det omfatter Alle fra Vuggen til Graven, derfor elsker jeg det. Det er Evangeliets Efterlevelse, som har bygget denne Stad og alle de andre Byer og Settlementer i dette Territorium. Vor Præsident har givet os mange vise Raad, hvilke vi endnu ikke have ført os til Indtægt. Intet Folk paa Jorden har nogensinde faaet saa mange Viisdomsraad angaaende Hverdagslivets Affærer som de Sidste-Dages Hellige. I mange Henseender ere vi ikke paa langt nær saa forenede, som vi burde være. Mange, der kalde sig Sidste-Dages Hellige, ere saa blinde for deres egne Interesser og Alt hvad der vedkommer dette Rige, at de aabenlyst modarbeide og forbande vore Handels- og

Industriforeninger. Men desuagtet trives disse Institutioner og blive understøttede af Folket som et Hele. Ingen Mand, der har Tro paa Herrens Gjerning, kan betvivle Rigtigheden af dette Princip, men som alle andre Principer har det mødt sin Modstand. Det er imidlertid Guds Villie, at vi skulle være Et i alle Ting. Herren sagde til Joseph: „Uden I ere Et, ere I ikke mine." Jeg frygter ikke Trykket fra Yderverdenen; vi ere visse paa Seiren, saalænge vi ville lade os styre og lede af Guds Tjenere. Verden kalder os Daarer, og der gives et Slags Hellige, som synes at have tilegnet sig den samme Anskuelse. Al den Fordeel, vore Fjender vinde over os, er begrundet i vor Mangel paa Enighed. Vi ere blevne raadede til at spare paa vort Korn, ligeledes med Hensyn til vort timelige Arbeide, Jernbanen fra Ogden og flere Ting. Det har ofte gjort mig ondt at see, hvor ligegyldige mange Forældre ere med Hensyn til deres Børns Opdragelse. En god Opdragelse er af uberegneligt Gavn for dem, der bruge den ret; den er ikke blot indskrænket til Skoleværelset, men har sin vigtigste Støtte i Hjemmet. Børnene bør læres tidligt at holde sig nær til Herren. Naar Faderen er fraværende, skulde Sønnen kalde Familien sammen til Morgen- og Aftenandagt samt forestaae Bordbønnen. Vore Sønner og Døttre ville engang staae op og velsigne os, hvis vi have lært dem Gudsfrygt i deres Barndom. Der findes Intet skjønnere end et godt ordnet Samfund.

Fredag den 7de.

Ældste Orson Pratt.

Hensigten med disse Conferencemøder er, at vi maae blive opbyggede i vor Religion og lære at udføre vore Pligter. Gud har i sin Viisdom sat Menneskene i denne Prøvestand, for at vi her kunne beredes til at adlyde høiere Love. Vi have indsuget en Mængde forskjellige Begreber og Meninger, men Gud vil, at vi Alle skulle oplæres i een Tro og blive Et. Alle Nationer have Traditioner, der ere gaaede i Arv til dem fra deres Forfædre; mange af disse Traditioner ere feilagtige, medens andre igjen ere korrekte og sande. Lad os undersøge, om vore Traditioner ere overeensstemmende med Guds Love. Vi ere i vor Barndom blevne underviste om Brugen af Eiendom; det er bleven os lært, at vi bør samle saameget omkring os af Jordens Goder som muligt, til vor egen Glæde og Fornøielse. Dette synes at være den meest fremherskende Tanke hos Folk i Verden; de troe, at Rigdom er Kilden til al Magt og Lyksalighed. Er dette en korrekt Tradition? Man kan svare baade ja og nei herpaa. Gud har til Hensigt at betroe alle Mennesker Rigdom engang; det er ham, der har skabt alle jordiske Rigdomskilder, men den samme Gud, som har skabt alt dette, og som har givet Menneskene Evne til at benytte dem, havde til Hensigt, at de skulde anvendes til hans Navns Forherligelse. Det var ikke Guds Bestemmelse, at et Menneske skulde bruge dem som et Middel til at nedtræde sin Næste, men til at gjøre Godt dermed. Dette er en af de Traditioner, som de Hellige ved Aabenbaringens Rost opfordres til at befrie sig for. Det paalægges dem at forsage al Egenkjærlighed og at offre deres Formue til hans Riges Opbyggelse og hans Fattiges Forpleining. Egenkjærlighed er en af de Udyder, som har slaaet dybest Rødder i Menneskenes Børns Hjerter. Jesus lærte sine Disciple at bede om, at Guds Villie maatte skee paa Jorden som den skeer i Himlene. Denne

Von læres ogsaa alle christne Nationer, men Forskjellen mellem Formuens Anvendelse i Himlen og paa Jorden er meget stor. Evighedens Rigdomme ere for de Hellige at benytte, thi de, der blive værdige til at arve Guds Rige og til at være Christi Medarvinger, ville komme i Besiddelse af Rigdom og Lyksalighed, Herredømme og Herlighed. Dette er de Sidste-Dages Helliges Bestemmelse. Hvor stor vil saa Eders individuelle Eiendomsret blive? I dette Liv skal man derfor berede sig for en saadan tilkommende Tilstand. Vi burde have vore timelige Sager ordnede paa en heel anden Maade end Tilfældet er i Verden. Nogle have klaget over den Ordning af timelige Ting, som er begyndt her, men der har ingen Tvang været i saa Henseende, sammenlignet med hvad der inden ret længe vil blive indført. Hvo har brudt det Votum, som toges i en af de afvigte Conferencer, at vi vilde holde op med at understøtte vore Fjender, og derimod opbygge os selv? Der findes Mænd iblandt os, som med Glæde vilde see dette Folk blive drevet og jaget paany; hvis I understøtte saadanne Mænd med Eders Søgning, ville I engang blive ulykkelige, saavel som ansvarlige for Eders Brødres Blod, i Tilfælde noget bliver udgydt.

Der er ogsaa andre Traditioner, til hvilke de Helliges Opmærksomhed burde henledes. Det ansees ikke for uhæderligt i Verden, at en ung Mand ægter en ung Dame uden hendes Forældres Samtykke. Enhver Mand, som gjør saadant, er skyldig i det afskyeligste Rov. Ingen Mand har Ret til at nærme sig en ung Pige i nogensomhelst Hensigt uden først at indhente hendes Forældres Tilladelse, og der findes ikke Ord kraftige nok til at udtrykke den dybe Foragt, som Enhver fortjener, der handler imod dette Princip. De, der sætte sig imod den af Gud aabenbarede Ægteskabsorden, udelukke sig selv fra Haabet om at eie Hustruer og Børn i Evigheden. Taleren omhandlede derpaa i et længere Foredrag Ægteskabets Hellighed og Orden.

Præsident George A. Smith.

Herren befalede den første Mand, som blev skabt, at tage sig en Hustru, og Budet gjælder alle Mennesker, hvorfor de, der ikke efterkomme samme, leve i stadig Opposition mod Guds Villie. Det blev foreslaaet og vedtaget i en af vore Conferencer, at alle vore unge Mænd over en vis Alder skulde betale to hundrede Dollars aarlig til Emigrationsfondet, indtil de bleve gifte. De, der ere hjemfaldne til denne Dom, paamindes herved om, at Emigrationsfondet trænger til Penge, og de unge Damer, som endnu ere ugifte paa Grund af Brødrenes Tilbageholdenhed, anmodes om at søge dem op og indsamle Mulkten! — Samvirken i timelige Ting er ikke blot indskrænket til Kjøb og Salg, men gjælder alle Livsstillinger. Vi bør ikke i vor Taabelighed skabe os nogle Kjøbmandsfyrster eller et Formuesaristokrati i vor Midte. Indfør Samvirken i vort Agerbrug og anskaf i Fællesskab Agerdyrkningsmaskiner, som kunne spare Arbeidskraften. Om nogle af vore Brødre skulde beskjæftige sig med Minearbeide, da bør de holde sig ordentlige og hæderlige, og ikke tage Deel i andre Minereres daarlige Skikke. Lad os udvikle vore Garverier og Skofabrikker. Læg Eder efter Faareavl og plant saadanne Rodfrugter, som kunne tjene Faarene til Føde i den koldeste Aarstid, og overdrag deres Pasning til Hyrder, der forstaae deres Dont. Opføer Klædefabrikker, hvorsomhelst det lader sig gjøre, saa vi kunne blive istand til at klæde os i hjemmevirket Tøi. Vi bør ogsaa oprette Slagterforeninger. Enighed kan udrette Meget. Han anbefalede

Brødrene i Dixie at lægge mere Vind paa Bomulsavlen.

Eftermiddagen.

Ældste Charles C. Rich talte om Nødvendigheden af Enighed blandt de Hellige og dvælede ved de gavnlige Resultater, vi havde vundet ved Prøvelser.

Præsident B. Young paaviste, hvorledes Samvirken i Forretninger kunde udstrækkes saagodt som til ethvert Fag, samt skildrede med overbevisende Kraft de økonomiske Fordele af dette Princips Gjennemførelse.

Præsident George A. Smith talte om den punktlige Efterlevelse af Viisdomsordet, Understøttelsen af vore Skoler og Uddannelsen af egne Lærere, saa Underviisningen af vore Børn kunde blive anbetroet Mænd af uplettet Charakteer, istedetfor fremmede Lærere af tvivlsomt Værd. Raadede Brødrene fra Landet at optegne i deres Lommebøger de Lærdomme, som fremlægges i denne Conference, saa de kunne sætte dem i Udførelse, naar de komme hjem til deres egne Settlementer. Dagen vil komme, da dette Folk skal bygge Templet i Jackson County, Missouri, og vi maae beredes i mange Henseender, før vi kunne udføre det.

Om Aftenen samledes Præstedømmet alene i Tabernaklet, ved hvilken Leilighed megen nyttig Lærdom gaves og Herrens Aand og Kraft var rigelig tilstede. Af Talerne nævne vi Biskop Hunter, Præs. Wells, Smith og B. Young.

Løvdag den 8de.

Ældste Erastus Snow talte om Evangeliets første Principer og hentydede til nogle af de fornemste Aarsager til Folks Frafald. Talte ligeledes om de verdslige Glæders Tomhed, samt om den herlige Skjæbne, der venter dem, som have grundet deres Haab i Guds og Christi Kjærlighed ved en tro Efterlevelse af Evangeliets Forskrifter. Sagde, at Mange af de Brødre, som vare blevne kaldede til at anlægge nye Settlementer og som havde begyndt ivrigt, men efter en Stunds Forløb blevne forsagte, ere nu hensunkne i Mørke. Saadanne staae i Fare for at svigte deres Gud. Viste, at det var enhver Helligs Pligt at gaae hvorsomhelst man blev kaldet af Herrens Tjenere.

Præsident George A. Smith raadede Brødrene til at rette deres Priser efter Staternes, for at ikke Folket skulde fristes til at indføre Ting, som kunde produceres hos os selv. De Brødre, der gaae til Minerne, raadede han til at tage Dagarbeide sammesteds, istedetfor selv at optage „Claims," hvorved de vilde løbe mindre Risiko i timelig Henseende. Omhandlede dette Emne i et længere Foredrag og gav mange praktiske Raad.

Præsident D. H. Wells talte om de forskjellige Religionsbekjendelser i Verden og paaviste, at Alt hvad der er godt og gavnligt i samme, indeholdes i det Evangelium, vi have annammet, og hvad de andre Systemer mangle i Kraft og i Principer, findes ligeledes i vor Kirke. Sagde, at den Dag vilde komme, da Evangeliets Aand skulde gjennemtrænge de Hellige i saa stor en Grad, at selv Verden vilde kalde dem til ansvarsfulde Pladse, hvor der udkræves Retskaffenhed og Paalidelighed.

Præsident B. Young talte om Arbeidsspørgsmaalet. Han raadede Brødrene til at arbeide for de Fremmede, der komme til vort Territorium, hvis disse ønske det, samt at de burde

anvende de saaledes erhvervede Penge til Rigets Opbyggelse.

Om Eftermiddagen

foreslog Ældste George Q. Cannon Kirkens Autoriteter til Anerkjendelse som følger:

Brigham Young som Præsident for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige; George A. Smith som hans første, og Daniel H. Wells som hans anden Raadgiver.

Orson Hyde, Præsident for de tolv Apostlers Qvorum, og Orson Pratt, sen., John Taylor, Wilford Woodruff, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, George Q. Cannon, Brigham Young jun., Joseph F. Smith og Albert Carrington som Medlemmer af nævnte Qvorum.

John Smith som Kirkens præsiderende Patriark.

Brigham Young som Kirkens timelige Forvalter.

Truman O. Angell, Kirkens Architekt.

Horace S. Eldredge, Præsident for det vedvarende Emigrationsfonds Kompagni.

Albert Carrington, Kirkens Historieskriver, og Wilford Woodruff hans Medhjælper.

Ligeledes alle de forskjellige Qvorumer og Grader af Præstedømmet i Zion og dens Staver.

Ældsterne Lorin Farr fra Ogden og William L. Paine fra Kaysville kaldtes til at gaae paa Mission til England.

Alle disse Forslag vedtoges eenstemmigt.

Da Br. Cannon foreslog at anerkjende Præsident Young som Kirkens timelige Forvalter, stod denne op og udtalte Ønsket om at blive fritaget for dette byrdefulde Hverv, i hvilken Anledning Forsamlingen lagde umiskjendelige Tegn paa Misbhag for Dagen. Br. Cannon gjorde Forsamlingen opmærksom paa, at her forelaae to Forslag, det ene var: om vi skulde opholde Præsident Young som Kirkens Forvalter, det andet, om vi skulde modtage hans Resignation, hvortil Tusinder af Stemmer raabte nei! nei! og da det første Forslag gjentoges, blev der en stor Bevægelse blandt den uhyre Folkemasse, der grebes af en og samme overvældende Følelse, og istedetfor som sædvanlig at tilkjendegive sit Bifald ved at oplofte den høire Haand, reiste Mængden sig paa sine Fødder og løftede begge Hænder i Veiret og en Bifaldsstorm foer hen over det vældige Menneskehav. Mange af de tilstedeværende Fremmede bleve saa grebne af den herskende Begeistring, at de uvilkaarligt opløftede deres Hænder tillige. Denne Scene vil aldrig glemmes af dem, der vare Dienvidner til samme, og kun Faa af de Tilstedeværende formaaede at dæmpe de mægtige Følelser, der rørte sig i hvert et Bryst. Der stod Veteranen den ædle Leder, som med Troskab havde ført sit Folk trygt gjennem de bittreste Prøvelser, anerkjendt som Folkets bedste Ven paa Jorden saavel som dets aldrig svigtende aandelige Overhoved, og hele Folket udbrydende i Protest mod Overdragelsen af hans Tillidshverv til nogen Anden.

Præsident Young anmodede derpaa Conferencen om for Fremtiden at maatte blive fritaget for Bestyrelsen af det vedvarende Emigrationsfond, og udnævnte Horace S. Eldredge som sin Eftertræder i denne Funktion, hvilket eenstemmigt vedtoges.

Da Forslag gjordes om at opholde Præs. George A. Smith som Kirkens Historieskriver og Præs. Daniel H. Wells som Superintendent for alle offentlige Arbeider, udtalte Begge Ønsket om at blive løste fra disse respektive Hverv. Al-

bert Carrington blev udnævnt i Præs. Smiths Sted, medens Præs. Wells's Embede forblev ubesat indtil videre.

Et Taksigelsesvotum til det øverste Præsidentskab for deres Arbeide i de Kald, de netop havde resigneret, blev derpaa taget.

Præs. B. Young

anførte som Grund til deres Resignation, at de ønskede at faae mere Frihed til at reise om blandt Folket og prædike. I et særdeles kraftigt Foredrag paaviste han hvad der havde hidført den forunderlige Enighed, som existerer blandt de Sidste-Dages Hellige.

Ældste Orson Hyde

anførte i en kort Tale, at Ingen havde nogensinde hjulpet de Hellige uden Gud den Almætige, og han vilde vedblive at være vor Ven. Propheterede om de Helliges endelige Seir over alle deres Fjender og at ingen Magt vilde nogensinde være istand til at standse deres Fremgang.

Søndag den 9de.

Ældste John Taylor

paaviste, at de Sidste-Dages Helliges Fremgangsmaade er ligefrem Udøvelsen af den Almægtiges evige Diemed, og at ingen Magt er istand til at standse dette Værk, forsaavidt de ere troe i deres Kald. Ingen Ugudelighed er saa foragtelig som den, der skjuler sig under Religionens Kaabe. De, der i Fortiden have drevet og forfulgt de Sidste-Dages Hellige, have næsten uden Undtagelse under Christendommens Maske søgt at besmykke eller skjule deres fordømmelige Færd. Idet Gud introducerede det Sidste-Dages Værk i Verden, begyndte han at rette paa og afhjælpe alle de herskende Onder. Trods de talrige Religioner og philosophiske Systemer, som forefindes, sværmer Krigsdjævelen frit omkring og andre Onder trives ligesaa frodigt. Ingen Magt formaaer at reformere Verden uden den Almægtige selv, hvilket skeer derved, at han aabenbarer himmelske Principer til dem, der ere villige til at høre ham. Der er bleven talt og strevet saameget om Enevældet i Utah, men det er taabeligt at bruge dette Udtryk, naar Talen er om det Sidste-Dages Værk, medmindre man ved Enevoldsherren mener Gud. Jeg troer paa hans Magt, men han pleier at opreise Mænd paa Jorden til at handle i hans Sted, ligesom han fordum kaldte Moses til at lede Israel. Præsident Brigham Young er Herrens Mund til os. Vi blive Alle belærte af ham, vi erholde Kundskab fra den samme Kilde som han, og vi vide derfor, at han taler ved Inspirationens Aand. Denne Kundskab binder os sammen; vi erkjende ham som vort Hoved, og heri ligger Enevældet. Vor Enighed strækker sig ogsaa til timelige Sager, fordi det er ret. Gud har Rettighed til at give Love angaaende Benyttelsen af timelige Ting, thi han har skabt dem, saavel som de Legemer, hvori vor Aand boer.

Herr Martin Harris, en af de tre Vidner til Mormons Bog, stod derpaa frem og bar Vidnesbyrd om dens guddommelige Oprindelse.

Præs. George A. Smith

sagde, at det er høist glædeligt at høre Martin Harris's Vidnesbyrd, men Mormons Bog er mægtig til at vidne om sit eget Værd. Forjættelsen er bleven opfyldt, at de, som gjøre Guds Villie, skulle erfare om Lærdommen er sand, og af denne Aarsag har Mormons Bog Tusinder af Vidner. Han talte derpaa med megen Kraft om det Sidste-Dages Værks Guddommelighed.

Ældste George Q. Cannon

oplæste derpaa Vidnesbyrdene, som findes foran i Mormons Bog.

Præs. B. Young
gav en kort Fremstilling af Maaden, hvorpaa Mormons Bogs Vidner forlod Kirken, dog havde ingen af dem nogensinde fornegtet sit Vidnesbyrd. Han sagde tillige, at med Undtagelse af Frelseren, var Joseph Smith den største Prophet, som nogensinde havde levet.

Eftermiddagen.

Ældste Albert Carrington
sagde, at der var kun een Maade, hvorpaa Menneskene kunde lære himmelske Ting at kjende, og det var ved at adlyde Principerne i Jesu Christi Evangelium. Vi samles til disse Dale for at dyrke vor Gud og noget bedre kunne Menneskene ikke gjøre. Mange af Christenhedens Herrer ønske at see os opgive vor moralske Levevis og derimod indføre de større Byers fordærvelige Institutioner iblandt os, men dette ville vi aldrig indlade os paa. Uagtet jeg er bleven dreven fra Huus og Hjem flere Gange for min Gudsfrygt, i Lighed med mine Sødskende, nærer jeg dog ingen bittre Følelser mod vore Voldsmænd, da jeg troer, de gjorde det i deres Uvidenhed. Han talte derefter om Territoriets politiske Stilling og paapegede Congressens lovstridige Fremfærd mod os. Vore Fjenders Plan er at fortrædige os saalænge, indtil vi gjøre os skyldige i en eller anden overilet Handling, der kunde tjene som Paaskud for en Udryddelse eller Fordrivelse. De, der grave Grøft for dette Folk, ville imidlertid selv falde i den.

Præs. George A. Smith
sagde, at da Staten Deseret ansøgte om Optagelse i Unionen som en Stat, var Congressen ifølge Constitutionen forpligtet til at give os en republikansk Regjeringsform med Ret til at vælge alle vore Embedsmænd selv, men dette gjorde man ikke. Sagde dernæst, at Ordinancen Daab for de Døde med alle derhen hørende Velsignelser kunde ikke tilfulde forrettes, førend Templet bliver færdigt, men ikke saasnart begynde vi paa at bygge Templet, før alle vore Fjender ville istemme et Forbittrelseshyl; desuagtet kunne de Hellige ved Trofasthed fuldende Huset. De Hellige bør samle saa mange Oplysninger som mulig om deres Forfædre, paadet at Ordinancerne for de Afdøde i sin Tid kunne blive forrettede. Dernæst talte han med megen Varme om Ægteskabets Hellighed og Formaal.

Præs. B. Young
talte ligeledes om Forløsning for de Døde, der ikke havde hørt Evangeliet paa Jorden, og viste, hvor omfattende Saliggjørelsens Plan var. Til Slutning velsignede han i Jesu Navn Forsamlingen, alle de Hellige og alle gode Mennesker paa Jorden, hvis Attraa er at fremme Sandhed og Ret

Ældste George Q. Cannon
oplæste Navnene paa 57 Familier, der bleve kaldede til at settle de nordlige Egne af Territoriet.

Brødrene John J. Hart fra Ogden og Charles Lambert fra Salt Lake City sendtes paa Mission til England.

Conferencen sluttedes med Taksigelse af Præs. George A. Smith.

John Nickelson,
Skriver.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Decbr.

Vi indrykke i dette Nr. Breve fra Br. Grue i Norge, Br. Petersen, vor Medhjælper i Contoiret, og Br. Lauritz Larsen i Springtown, Utah, hvilke skulde været indrykte i forrige „Stjerne," men bleve fortrængte af de mange Conference-rapporter. Br. Petersens Brev især giver vore Læsere et Indblik i de Besværligheder, som alle vore Brødre ere underkastede, der have offret deres Tid og Evner til Missionslivet. Opmuntringen fra vore Medmenneskers Side er just ikke stor, men Drivekraften ligger i Hengivenheden for Evangeliet, der udgjør vort Alt i Verden.

Correspondance.

Sverrig.

Upsala, den 8de November 1870.

Præsident W. W. Cluff.

Deres Skrivelse af 3die Dennes modtoges i Aftes i Forening med Deseret News, hvorfor takkes.

Efter at have foretaget en Rundreise igjennem Skandinavien og besøgt alle Conferencer, nogle meer, andre mindre, føler jeg det er min Pligt at give Dem et kort Omrids af Stillingen vedkommende Missionens Anliggender, og da jeg tilmed formoder, at Brevet vil blive indrykket i „Stjernen," antager jeg, at det maaskee kan interessere „Stjernens" Læsere at erfare, hvorledes Evangeliet arbeider sig fremad, og hvorledes Følelserne i Almindelighed ere iblandt Folket imod os og den Lære, vi forkynde.

Jeg ankom til Kjøbenhavn fra Utah først i Juli d. A. og foretog en kort Tour til mit eget Fødeland Fyen, afholdt nogle faa Forsamlinger, og afgik derpaa atter til Kjøbenhavn for at være behjælpelig ved Ordningen af Emigrations-Affærerne, hvorpaa jeg Dagen efter Emigranternes Afgang reiste til Norge, hvor jeg opholdt mig omtrent 7 Uger, bereiste endeel af Landet og havde Leilighed til at forkynde Evangeliets Principer for Mange, som ikke tidligere vare bekjendte med samme, samt tillige at studere National-Charakteren hos det norske Folk. Nordmanden er aaben og fri, noget melankolsk og som Følge deraf naturlig religiøs. Der er mange af Israel i dette Land, og om vi havde et tilstrækkeligt Antal gode Missionærer, da vilde „Mormonismens" Fremgang blive betydelig forøget. Øvrighederne ere i det Hele taget meget humane og liberale, og de Sidste-Dages Hellige der ere et godt Folk og staaer ikke tilbage for noget andet Lands Hellige i Dyd og gode Gjerninger eller i Hengivenhed for Guds Præstedømme, som arbeider iblandt dem.

Jeg har besøgt de forskjellige Conferencer i Danmark, og det synes som om Kjøbenhavns Conference stedste hæv-

der sit Renomee som Nr. 1, endskjøndt der ikke tillægges saa Mange ved Daab som for flere Aar siden; dog, Nogle tillægges stadig og Udsigterne berettes som meget lovende fra flere Egne.

Aarhuus Conference har jeg ikke havt Leilighed til at blive meget bekjendt med, naar undtages Fyens Distrikt, men jeg har fundet mange Troende, som i sin Tid ville indkomme, og Vinterens Tid, der nu er forhaanden, er Mormonismens rette Saa- og Høsttid.

Aalborg Conference har jeg været velbekjendt med fra tidligere Dage, og fra de Kjøbstæder og Landdistrikter, som ere underlagte denne Conference, ere mange hundrede Hellige udvandrede, ja der har endog været den Tid, hvor over 500 Emigranter paa een Dag have forladt Aalborg Havn paa deres Reise til Utah. Jeg glædede mig over at træffe gamle Venner og ved at erfare, at der endnu findes flere af Israel i hine Egne. Missionærerne arbeide med Iver og have gode Forhaabninger for Fremtiden.

Min sidste Tid har været offret i Sverrig, og det er mig en Glæde at kunne berette, at Herrens Værk gjør mere Fremgang i dette Land end i Danmark eller Norge. Skaane Conference har jeg ikke meget Kjendskab til endnu, men agter at besøge Malmø i Midten af denne Maaned.

Jønkøping Conference derimod har jeg besøgt og havt Leilighed til at erfare noget om Stillingen der. Mange raske og dannede unge Mænd arbeide for at sprede Evangeliet i Conferencens Distrikter, og en almindelig Lyst til at høre Ældsternes Foredrag er fremherskende og ikke saa Faa indlemmes ved Daab og tilmed er der Udsigter for, at Mange ville blive døbte i Løbet af Vinteren.

Stockholms Conference er i en meget trivelig Forfatning og i Besiddelse af mange gode og erfarne unge Mænd som Missionærer. Rapporterne vise tydeligt, at Evangeliets rette Høsttid er først nu begyndt i denne Conference, og Udsigterne for Fremtiden ere meget lovende. Vi have organiseret en Søndagsskole i Stockholm og ligeledes en i Upsala, og Br. Petersen og jeg ere fortiden Gjæster hos Br. Schullerqvist, Præsident for Upsala Distrikt. Han har just faaet en ny smuk og rummelig Sal, og igaar havde vi Lokalet endogsaa overfyldt af opmærksomme Tilhørere, alle af den bedre Klasse, og mange af Upsalas Studenter vare tilstede, Guds Aand var over Forsamlingen og gode Vidnesbyrd bleve aflagte, og iaftes forrettedes Daab her.

Det svenske Folk er endeel forskjelligt fra det norske; her hersker megen Religiositet og en stor Deel Sektisme. Svensken er meget høflig og særdeles forekommende i Væsen og Manerer, og Etiketten spiller en stor Rolle i dette Land. Øvrighederne ere humane, men Præsteskabet er paa rede Haand til at skade, hvor Leilighed gives; naturligviis Enhver maa opfylde sin Mission.

Danmark har en friere Forfatning end Sverrig og Norge, og som Følge deraf er der ikke megen Leilighed for hverken Præsterne eller Øvrighederne at vise deres sande Koulør; Folket derimod er mere velhavende og mindre religiøst end i noget af Naborigerne; der er ikke megen Sektisme, men heller ikke megen Opvækkelse. Dansken er ligefrem og ærlig, og ikke megen Etikette gjør sig gjældende der, men Levninger af gammel Nationalstolthed kigger igjennem hist og her.

Præstedømmet og de Hellige overalt i Missionen søge at gjøre det Bedste de kunne, og Guds Velsignelse er synlig over dem. Jeg har belært Missionærerne om at gaae fra Huus til Huus og

i Særdeleshed at henvende deres Opmærksomhed paa dette Punkt, søgende at sprede Kirkens Skrifter saa meget som muligt, og fremfor Alt at proklamere Evangeliet til alle Mennesker, og om de ville følge mit Raad, (hvilket ogsaa er Deres Raad) da er jeg forvisset om, at Frugterne deraf ikke ville udeblive. Jeg har fortalt dem, at om et Huus har været besøgt ti Gange forgjæves, meget ofte den ellevte Gang vil Tiden være kommen for at annamme Vidnesbyrdet. Mit Raad har været at overlade de Hellige til det lokale Præstedømmes Omsorg i en større Udstrækning end tidligere, saaledes at Missionærerne kunde have friere Hænder til at virke udadtil, og da vi Alle ere engagerede i det samme store Arbeide, saa er det ikke mere end billigt, at de Brødre, som have Præstedømmet, men arbeide i det Timelige, assistere Missionærerne efter bedste Evne. Jeg veed, at om disse Raad blive fulgte, vil Resultatet blive godt, og de Hellige ville ikke tabe derved. De kjender mig, Broder Cluff, og veed, at jeg er mere praktisk end theoretisk, og som Følge deraf gaae alle mine Ideer meer eller mindre i den praktiske Retning og ere beregnede paa den hurtigste Maade at tilveiebringe det bedste Resultat.

De Hellige overalt i Missionen ere hengivne og villige til at opfylde deres Pligter, saasnart de kunne see dem i det rette Lys — og endskjøndt der ikke tillægges Kirken saa stort et Antal ved Daab som i den første Tid efter Evangeliets Indførelse i disse Lande, saa er paa den anden Side „Mormonismen" langt mere respekteret nu, end før jeg emigrerede til Utah, og en anden Klasse af Samfundet (kaldet den bedre) begynder at undersøge Principerne, og Nogle ligeledes at tillægges Menigheden. Fordommenes tykke Slør begynder at drages tilside, og vi blive betragtede mere igjennem det naturlige Øie end tidligere, og hvor mærkeligt er det ikke, at Frihedens Sol, som først opgik i Amerika, ligeledes ved sit Skin først der har begyndt at sønderrive Fordommens Slør — en lysere Fremtid er nu synlig for Guds Rige og for hans Tjeneres Arbeide. Guds Rige begynder at blive bemærket iblandt Nationerne, hvis Lykkestjerner begynde at dale — Alt arbeider efter Herrens vise Planer til Forfremmelsen af hans store Sag — Lyset er kommet, men Mørket kan ikke begribe det.

Deres med Agtelse hengivne Broder i Christi Evangelium

N. Chr. Edlefsen.

Norge.

Frederikstad, den 16de October 1870.

Præsident W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Det er maaskee lidt udenfor den almindelige Orden for mig at skrive til Dem, men da jeg troer, at Præsident Brown ikke har Noget derimod, er jeg saa fri at sende Dem Nedenstaaende for at berette om min Tilfredshed med enhver Ting her.

Missionærerne og de Hellige her i Norge have glædet sig ved vore Brødres Besøg, navnlig Edlefsens og Thomassens, og vi føle os taknemmelige til dem for deres Ophold her. Jeg vil heri udtale min Tilfredshed med nævnte Brødres Lærdomme, Raad og Instruktioner,

saavelsom med Organisationen i det Hele taget her i Conferencen. Jeg vil ligeledes udtale min og det lokale Præstedømmes Tilfredshed med Broder P. Brown som Præsident, — ja, jeg kan sige, vi ere Et med ham i Aand, Følelse og Sind, og jeg glæder mig i Sandhed ved at arbeide under hans Bestyrelse til det fælles store Maal.

Vi have kaldet fire ivrige, gode Brødre til Missionærer, hvilket høiligen tiltrængtes i denne vidtstrakte Arbeidsmark, og jeg har de bedste Forhaabninger om dem. Siden jeg blev Omreisende, har jeg besøgt de fleste Grene i Conferencen og fundet Tilstanden god og Udsigterne for Evangeliets Udbredelse lovende, og jeg troer, at med de Kræfter, vi nu have, vil vor Faders Forløsningsværk fremmes godt, da der er meget af Israel i dette Land.

Alle Missionærerne søge at gjøre det Bedste de kunne, og gjøre hurtige Fremskridt i at prædike — Guds Aand staaer dem bi, saa at ofte 3 og 4 ad Gangen komme og adlyde Evangeliet. De fleste af de Hellige ere gode og trofaste, og søge at opfylde deres Pligter efter Befalingerne. Det er forunderligt, at vi Haandværkere — Skrædere, Skomagere osv., der med Et blive kaldte til at være Prædikanter og Evangeli-Forkyndere, kunne formaae saadanne Ting. De Oprigtige glæde sig i Budskabet og søge at efterleve samme, og vor Glæde er usigelig. At være en Budbærer af Evangeliet i denne Tid og Slægt, er det herligste af alle Privilegier, thi vi bringe Frelse og Salighed, men det er ikke destomindre et ansvarsfuldt Kald. Jeg er jo ikke saa ganske ung i Evangeliet og Missionen, men jo ældre jeg bliver heri, jo mere seer jeg Nødvendigheden af at være paa Vagt til enhver Tid for at kunne skille imellem gode og onde Aanders Indflydelse — være et Exempel for de Hellige, Brødrene og Verden — være ivrig, kjærlighedsfuld og utrættelig i at arbeide i Herrens Viingaard, medens det hedder i Dag og kan arbeides. Dette giver mig altid nok at gjøre, og jo mere jeg gjør, jo gladere og lykkeligere føler jeg mig. Mit eneste Ønske og Stræben er at virke i Fællesskab med mine Brødre saa meget som mine Evner og Tid tillade, saa jeg kan efter fuldendt Arbeide paa min Mission komme til vort Bjerghjem igjen, medbringe Zions Aand og ikke tabe den her. Jeg veed, at denne Tid er kostbar og af uendelig Vigtighed, den kan ikke betales med alle Jordens Skatte, og den bliver mig aldrig tildeel igjen, om den bortødsles i Sløvhed. Dog haaber jeg ved god Villie, rene Hensigter og ivrige Bestræbelser formedelst Guds Hjælp at komme seierrig ud af Prøven og staae blandt de Frelstes Tal.

I Haab om Guds Værks hurtige Forfremmelse her i Norge og Hilsen til Dem og Brødrene Edleffsen og Thomassen, tegner jeg mig Deres Broder og Medarbeider i Forløsningens store Værk.

A. C. Grue.

Sandby pr. Sorø, den 6te November 1870.

Præs. W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Da otte Dage ere henrundne siden jeg tog Afsked med Dem og Brødrene i Kjøbenhavn, bliver jeg vel ikke beskyldt for Hjemvee, naar jeg idag sender disse Linier. Desuagtet har denne Følelse været meget fremherskende hos mig, og kun med en fast Villie har jeg formaaet at undertrykke de til Lorentzensgade flyvende Tanker. Jeg kan nu for endeel fatte, hvad det vil sige at være Missionær, men jeg takker Gud for, at jeg har været ydmyg nok til at gaae efter hans Tjeneres Kaldelse, thi allerede nu har jeg den Fortrøstning, at jeg vil hoste meget Gavn af en saadan Tour. Da De selv er en gammel Missionær, og saaledes fuldstændig bekjendt med de forskjellige Omstændigheder og Hverdagsbegivenheder, vil jeg ikke trætte Dem med Skildringen deraf.

Jeg naaede Sorø ved Middagstid og ankom til Forsamlingshuset Kl. 1; prædikede en halv Time for (u)dannede Tilhørere. Det gik temmelig godt, til jeg nævnte Joseph Smiths Navn, saa brød det løs. Raabene: det er Løgn! Bedrageri! Jo! Nei! Hør! osv. afbrøde Talen. Dog blev der igjen Ro, indtil Br. Johansen berørte nogle svage Sider, saa brød det atter ud med Raab og Støi, og det gik ikke bedre, da J. C. Nielsen aflagde sit Vidnesbyrd. Iblandt denne Pøbelhob fandtes endeel Elever fra Sorø Academi!!

Efter Forsamlingen gik vi til en By, som hedder Soelbjerg, 2½ Miil fra Sorø, hvor vi fik Logi hos en Broder Berg. Dagen efter gik vi til Løve og ordnede lidt ved Regnskaberne.

Om Tirsdagen missionærede Broder Nielsen og jeg i Gjersløv. Vi gik intet Huus forbi, men der var kun liden Opvækkelse. Nogle Skrifter solgtes.

Onsdag Morgen gik vi til Slagelse, 1½ Miil, og derefter til Slotsbjergby, hvor vi overnattede.

Torsdag Morgen gik vi til Reinstrup, som ligger 3½ Miil fra sidstnævnte By. Vi ventede at faae en Forsamling for Fremmede der, men det lykkedes ikke; derimod fik jeg gaaet Huller paa mine Fødder ved den Marsch, men det generer mig ikke meget alligevel.

Underveis til Træløse den næste Dag besøgte jeg nogle Fremmede og fik samme Aften Logi hos en Bonde, som opvartede godt med sød Mælk og Smørrebrød, hvilket er en stor Sjeldenhed her i denne Deel af Verden. Lørdag missionærede vi i Byerne Kagstrup, Riisløv og Kjøberup og solgte for omtrent 6 Mk. Skrifter. Folket var søvnigt og aldeles ligegyldigt for Evangeliet.

Idag holdt vi Forsamling i en By ved Navn Herlufslille, men vi havde ikke Besøg af en eneste Fremmed, uagtet vi havde inviteret dem; derimod var der 16 a 17 Hellige, som følte godt. Jeg aflagde mit Vidnesbyrd om Mormons Bog og Joseph Smiths Kaldelse af Gud, samt om de Helliges Gjenvordigheder og Prøvelser i tidligere og nuværende Tider.

Efter Forsamlingen følte jeg lidt Hjemvee, men det gik snart over, og da jeg veed, at det ikke gavner noget at nære slige Følelser, søger jeg at forjage dem, saasnart de fremkomme.

Saavidt jeg kjender de Hellige her, ønske de virkelig at tjene Herren med Liv og Sjæl. Menneskene ere som et Hele betragtet meget lunkne og ligegyldige og der mærkes ikke noget Spor af Mod-

stand. Spørger man om Noget med Hensyn til Evangeliet, faaer man neppe noget Svar, og hvis jeg ikke var Handelsmand af Profession, tør jeg nok sige, at jeg ikke vilde kunne sælge for 1 Mk. Skrifter, endsige for 6 Mk. Dog Herren tilkommer Æren for Alt hvad der udrettes, og jeg ønsker at udrette hvad jeg kan for Evangeliet. Jeg føler min Svaghed og Ufuldkommenhed som Budbærer af Sandheden, men jeg har jo ikke bestikket mig selv, og hvis Brødrene ere tilfredse med mit Arbeide, kan jeg sagtens være det. Jeg vil arbeide, hvor jeg kan udføre meest Gavn, og stoler paa Herrens Bistand og mine Brødres Overbærenhed.

Hvis jeg allerede skulde have trættet Dem, beder jeg Dem undskylde, thi jeg synes dog at skulle skrive Arket fuldt, da jeg har begyndt.

Jeg vil ikke specifisere Hilsenerne til de Brødre og Søstre, som kjende mig, men beder Dem, kjære Broder Cluff, at hilse Alle fra mig. Særligt er De selv hilset og takket paa det Hjerteligste, ligesom jeg med Kjærlighed erindrer Br. Thomassen og Sørensen. Maa Herren velsigne Dem i Deres høie Kald, ønsker Deres hengivne Broder i Evangeliet

Joh. S. Petersen.

Amerika.

Spring-City, Utah, den 25de September 1870.

Præsident W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Jeg formoder, at De har opgivet Haabet om at høre fra mig, da det nu snart er 3 Maaneder siden jeg bød Dem og de Hellige i Danmark Farvel og i denne Tid forholdt mig tauş, men disse Linier vil overbevise Dem om, at jeg har ikke aldeles forglemt min gamle Arbeidsmark og de mange Venner, jeg der efterlod.

Hvad vor Reise angaaer, da formoder jeg, at De fra andre Kilder har erfaret desangaaende, og jeg skal derfor kun sige, at den var baade heldig og hurtig, medtagende kun 26 Dage fra Kjøbenhavn til Salt Lake City, med det lette Tab af et eneste Dødsfald, nemlig Broder Outzens lille Pige, som iforveien var temmelig svag af Helbred, og som døde paa Jernbanen mellem Hull og Liverpool, men uagtet Veiret var meget gunstigt paa Atlanterhavet, var der dog Mange, som vare betydelig søsyge, og iblandt disse kunde jeg regne mig selv som en af de værste, men takket være Herren, som førte os frem uskadte, og sparede mit Liv til at gjensee min Familie og mine Venner i Zion, hvilket var mig et kjært Gjensyn efter 3 Aar og 3 Maaneders Fraværelse.

Vi kom lige tilpas at overvære de tre suksessive Forsamlinger i det nye Tabernakel den 12te, 13de og 14de August, hvor det store Slag stod mellem Broder Orson Pratt og Dr. Newman om Spørgsmaalet: „Sanktionerer Bibelen Polygamiet?“ men da De sandsynligviis for længe siden har modtaget Begges Taler holdt ved denne Leilighed, vil jeg ikke optage Tid med at berøre dette; jeg vil blot sige, at de Tilstedeværende, som besad en Smule Sandhed og Lys, vilde let kunne dømme, paa hvis Side Retten

var, thi de Sidste-Dages Helliges Apostel talede som Apostlerne og Propheterne i gamle Dage og beviste klarligen ved mangfoldige Citater fra den gode gamle Bog, at „Bibelen" virkelig baade tillader og bifalder, at en Mand ægter flere Hustruer, medens den ærværdige Doctors Bibel-Beviisførelse var baade svag og urigtig angiven, og vandt derfor kun lidet Bifald af Tilhørerne. Jeg troer imidlertid neppe, at Resultatet vil blive til Gunst for de Forenede Staters dygtigste og lærdeste Theolog, idet selv mange af deres egne Blade synes at dadle ham for hans bramfulde Optræden og ovenikjøbet sige, at han trak det korteste Straa.

Dette Aars Høst har i den nordlige Deel af Territoriet været temmelig god, medens den i den sydlige Deel har været let, og her i Sanpete Dalen har den været et totalt Forliis, paa Grund af den uhyre Masse Græshopper, som fortærede Alt hvad der kan nævnes Sæd og Græs, ja, de gjorde endog megen Skade paa Planter og Trævæxter, men vi haabe alligevel at leve, og ei heller er Hveden meget dyr, da den med Lethed kan kjøbes for en Dollar pr. Bsh., men Omsætningen er meget flau, paa Grund af Pengemangel. Min Familie havde sammensparet tilstrækkeligt fra forrige Aars Høst, som vil føde os den meste Tid af et Aar, og vi haabe da paa Herrens Barmhjertighed for Fremtiden, vidende, at han er mægtig til at give en rigelig Afgrøde, om det saa behager ham.

Natten mellem den 16de og 17de August faldt der Hagel her i San Pete Dalen paa flere Steder, som gjorde megen Skade, idet de nedsloge Maisen, afsloge Frugterne af Træerne og itubrak Vinduesruderne. Vi havde saaledes 14 Ruder ituslaaede paa den Side af Huset, hvor Vinden bar paa. Hagelstykkerne vare saa store som Hasselnødder, og nogle vare endnu større.

Jeg betragter disse Smaaprøver, som Zion maa have en Forsmag paa, som Varsler for det, der vil komme over Nationerne, thi Herren vil sikkerlig ihukomme sine Tjenere Propheternes Spaadomme, at straffe de Gjenstridige, og vee Jorden paa den Dag, da Herrens Vredesskaaler skulle udtømmes. Lad derfor alle Ædle og Oprigtige flye til Zion, hvor de kunne finde Beskyttelse. Lad Ingen sige, at der er Fred og ingen Fare, thi Fordærvelsen vil komme paa en Time, naar det mindst ventes, og ligesom Fyrster styrtes fra deres Throner paa en Dag, saa vil ogsaa disse Ting komme hasteligen over Jorden, paa Grund af dens Ugudelighed. Ingen vil vide sig sikker for sin Næste, thi Utroskab og Egennytte viser sig paa alle Sider.

Vel, Broder Cluff, jeg skriver ikke om disse Ting, fordi jeg tænker, De ikke kjender dem, men for at opmuntre mine Sødskende i Skandinavien til at være trofaste og oppebie deres Udfrielsesdag med Taalmodighed, samt til at bevare sig selv rene for at disse Ting ikke skulle ramme dem, og de vorde fangne i Snaren og omkomme.

Da jeg kom saa pludselig og uventet bort fra Kjøbenhavn — en Uge før Emigranternes Afreise — paagrund af Forretninger i England, hvilket ikke gav mig Leilighed til at tage Farvel med alle dem, jeg ønskede, saa tillad mig gjennem „Stjernen" at sige et hjerteligt Levvel og Tak til alle de Hellige i Skandinavien for den Godhed og Gjæstfrihed, som de beviste mod mig den Tid, jeg vandrede iblandt dem, og maa Herren evindeligen velsigne Alle, som gjøre Godt mod hans Tjenere og vor gode Sag, er min ydmyge Bøn.

Jeg har modtaget „Stjernen" indtil 15de August og haaber, De vil vedblive at sende mig den.

Idet jeg slutter disse Linier, er det mit Ønske og min Bøn, at Guds Rige maa rulle fremad under Deres Ledelse og at De i Forening med Brødrene maae høste store Velsignelser af Eders Arbeide. De være kjærligt hilset fra Deres Broder i Pagten

Lauritz Larsen.

Blandinger.

Den hellige Skrift er oversat i 200 Sprog. I Aaret 1869 afsatte det britiske Bibelselskab alene 2,200,000 hellige Skrifter (Bibeler og Testamenter), og siden dets Stiftelse har det afsat omtrent 60 Millioner hellige Skrifter. Det amerikanske Bibelselskab virker ogsaa efter en storartet Maalestok. Det danske Bibelselskab har i det sidste Aar kun solgt 476 Bibeler og 1,240 nye Testamenter. En af Aarsagerne til denne ringe Afsætning angives at være, „at da man til næste Aar tør vente den reviderede Oversættelse af det gamle Testamente, har man ikke med Kraft villet drive paa Salget af den nuværende Oversættelse." Vi tillade os at gjætte, at denne nye Oversættelse bliver afpasset efter Tidens Tarv, da dog alle tidligere Udgaver ere „med Flid efterseete og rettede efter Grundtexten." I England arbeides der ogsaa med Flid paa en ny Oversættelse, da Kong Jakobs Udgave ikke længere synes at tilfredsstille Tidsaanden.

Adresse.

Peter Madsen, Studsgade Nr. 11. Aarhuus.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af W. W. Cluff.
Trykt hos F. E. Bording.